

Olaf Grilstad

Olaf Grilstad.

døde plutselig den 24. november 1942 vel 80 år gammel. — Med ham har vår forening mistet et av sine eldste og beste medlemmer, og vår by en av sine mest sympatiske skikkelser.

Like til det siste var han rask og spenstig og nyttet enhver anledning til å dyrke friluftslivet, som helt fra ungdommens dager hadde hans store kjærlighet.

Naturgleden fikk han i vuggegave og den fulgte ham til siste dagen.

Olaf Grilstad flyttet tidlig ut av byen og slo seg ned på Horgeheim oppe i Gramskaret med den strålende utsikt over fjorden kranset av de vakre Trøndelagsbygder; hans hjem lå like ved inngangen til Bymarka, som han allerede fra guttedagene kjente ut og inn. I sine fristunder ferdedes han stadig der og det var ikke mange dager han forsømte å ta seg en rask tur i «marka».

Litt etter litt fikk han stort følge, særlig av byens ungdom som i Olaf Grilstad fant sitt ideal; denne rolige, stillferdige mann med de lange steg etter kjente stier, og den stødige, glimrende skiløper, læremesteren, som var hjelperen mot alle som hadde fått øynene opp for hva vi har fått til eie i vår herlige natur. Tusener og atter tusener har tråkket i spor som han la for et par menneskealder siden.

Trondhjems Turistforening ble stiftet i 1887 og Olaf Grilstad var med fra første stund, og var hele sitt liv det interesserte medlem.

Hans store beskjedenhet forbød ham å gå inn i styret, men han stod alltid til tjeneste med råd og dåd når større eller mindre saker skulde løses. Han var det levende leksikon i alt som vedkom Turistforeningen i dens interesser.

Han var vel den som først oppdaget Trollheimen og så hvilke

herligheter dette mektige naturskjønne fjellparti hadde å by all trøndersk ungdom. Støtt og stadig ruslet han på kryss og tvers derinne i heimen til alle årets tider, og mangen en dyst har han hatt med storm og snørökk; men som den glimrende fjellkar han var, holdt han alltid stø kurs og bragte seg og sitt følge sikkert i hus.

Han var Turistforeningens frivillige utsending derinne i heimen når nye hytter skulde bygges, nye ruter og vardinger legges og han var elsket og æret av de mange bygdefolk som han i årenes løp kom i berøring med.

Olaf Grilstad var i ordets beste forstand en gentleman og personifikasjonen av en sund sjel i et sundt legeme.

For sine fortjenester av Trondhjems Turistforening ble han på sin 60 års dag utnevnt til dens æresmedlem.

I sitt 81. år gjorde han sin siste runde gjennom Trollheimen og sa vel da farvel til det elskede rike.

Fridthjov Brun.

Frå Folldal gjennom Setalskaret til Kvikne

Av Ivar A. Streitlien.

Høgfjellet har alltid hatt ei dragande makt på mannasinnet. Dei høge blåe toppane lokkar og dreg, og dei store fjellviddene fører ein inn i ei onnor verd, fri frå mas og strev og triste tankar. Slik er det, og slik har det vore.

Frå eldgamle tider leita ferdamenn seg fram frå landslut til landslut. Sermerkte fjell og vatn og elvar fekk sikre formbundne namn, så ferdamannen kjende seg trygg på leida når han hadde høyrte namnet og såg fjellet eller vatnet framføre seg. Ein slik vegvisar er t.d. Tron i Østerdalen. Namnet tyder helst galteryggen, og fjellet minnet også om ein galterbygg same kva kant ein ser det frå.

Mange av namna kan språkgranskarane ikkje gi oss nokor tyding på avdi dei skriv seg frå langt attende i tida, og samanhengen er kome burt. Vi brukar namna til dagleg utan å merke den framande klangen og utan å tenke etter kva som er opphavet.

På ein fjelltur møter ein mykje av interesse, og vi skal no ganske raskt følge ein eldgamal farveg frå Gudbrandsdalen over Dovrefjell til Trøndelag. Somt av det vi møter, skal vi sjå noko nærare på, men det meste lyt vi nok fare forbi.

Frå Tofte på Dovre gjekk vegen austover til ein når Folla, følger så denne til Rydningsøya øvst i Folldal. Her har ein jeger skote bort ein pilespiss for seg i Merovingertida (600—800 e. Kr.). Denne vegen kom også Sigmund og Tore Bresteson hausten 978 da dei skulde til Håkon jarl på Lade, og i Torberdalen ved Borkhus råka dei Torkel Turrfrost. Etter saga budde dei her i 6 år.

I Furuhovde er det attgløymd 2 sverdknivar frå Merovingertida. Desse er stridsvåpen. Elles er det funne fleire pilespissar frå Vikingtida (800—1100 e. Kr.).

Vegen gjekk vidare over Kvita og Depla (av dipill = vasspytt)